

Jiří Bláha, 65349

Diskuse k četbě – 6.týden (*Kincheloe, J.L. The New Childhood: Home Alone As a Way of Life. in Jenkins, H. ed. 1998. The Children's Culture Reader.s.159-177.*)

Představa rodičů tak nezodpovědných, že když odjíždějí na dovolenou, nechají své dítě doma samotné na pospas osudu a nebezpečným kriminálíkům, je tak legrační, že poskytla námět ke dvěma úspěšným celovečerním filmům. To je netradiční, avšak velmi výstižný pohled, který nabízí J.L. Kincheloe ve svém textu pro tento týden. Svědčí to o tom, že se pozice dítěte ve společnosti i rodině výrazně změnila. Zajímavý mi přijde především fakt, že se obě pozice nezměnily stejně.

Na jedné straně jsou děti, které se vracejí ze školy dříve než jejich pracující rodiče a musejí se do jejich návratu o sebe postarat samy. Pokud jim rodiče nepřidělí nějakou domácí práci, mohou vesele lenořit u televize nebo být venku s partou kamarádů, což by možná rodiče také příliš nepotěšilo. Na druhé straně jsou tu rodiče, kteří si představují, že si děti když jsou samy doma hrají, nebo si dělají úkoly a nakonec je tu škola, která přemýšlí obdobně. Jak ale autor(ka) poukazuje, tento přístup je mylný. Spisovatel Fulghum se všechno co doopravdy potřebuje znát, naučil v mateřské školce (a pojmenoval tak svou knihu). Dnešní děti se to dozvídají (bez zásahu rodičů) z televize.

Dostáváme se tedy zpátky k problematice dvojího vnímání dětství, které se dotýkaly již texty v minulých týdnech: Dospělí vnímají děti jinak, než jak je ukazují média a než jak děti (patrně) vnímají samy sebe. Otázkou je, *jak tato nejednotnost působí na děti*. Jak se rozpory v jednotlivých konstrukcích reality promítnou do dalšího života dítěte? Je to příprava na (post)moderní svět, kde nic není jisté a všechno se neustále mění, anebo je to zbytečně traumatizující zážitek, který neprospívá rozvoji dětské psychiky a vzbuzuje v dětech nejistotu a nedůvěru k dospělým?

Dnešní děti jsou oproti těm dřívějším ve vztahu s rodiči a školou ve výhodě – vědí ledacos z toho, co jim dospělí tají a ti tak ztrácejí svou autoritu. Nabízí se zde další otázka: jak se zachovají tyto děti, až se z nich stanou rodiče? Budou ve stejné pozici jako jejich rodiče a učitelé, nebo si vezmou ponaučení ze svého dětství a budou ke svým dětem přistupovat jinak? Skoro každý si říká, že nebude opakovat chyby svých rodičů a skoro každý je přesto nakonec opakuje. Možná, že rodiče získají skutečnou autoritu až když se jejich děti stanou dospělými. Zřejmě to není skutečná autorita, ale jakási solidarita mezi dospělými. Ti konec konců přece musejí držet pohromadě *proti* dětem.